

**RAAD VAN
DE EUROPESE UNIE**

**Brussel, 3 december 2001 (05.12)
(OR. fr, en)**

14845/01

**Interinstitutioneel dossier:
2001/0217 (CNS)**

LIMITE

**DROIPEN 103
CATS 49**

RESULTAAT BESPREKINGEN

van: het Coreper

d.d.: 3 december 2001

nr. vorig doc.: 12647/4/01 DROIPEN 85 CATS 31 REV 4

nr. Comv.: COM(2001) 521 def.

Betreft: Voorstel voor een kaderbesluit van de Raad inzake terrorismebestrijding

I. Inleiding

De Commissie heeft de Raad op 19 september 2001 voorgesteld een kaderbesluit inzake terrorismebestrijding aan te nemen (zie doc. 12103/01 DROIPEN 81). Doel van het voorstel is de onderlinge aanpassing van de wetgevingen van de lidstaten ten aanzien van terrorisme, in overeenstemming met artikel 34, lid 2, onder b), van het Verdrag betreffende de Europese Unie.

In zijn zitting van 20 september 2001 heeft de Raad het initiatief van de Commissie gunstig onthaald en het Comité van artikel 36 opgedragen zich onverwijld aan de bespreking van dit voorstel te zetten zodat de Raad tijdens zijn zitting van 6 en 7 december 2001 een significant politiek akkoord over het Commissievoorstel kan bereiken.

De Europese Raad is tijdens zijn buitengewone bijeenkomst van 21 september 2001 akkoord gegaan met de vaststelling van een gemeenschappelijke definitie van terrorisme en heeft de Raad verzocht dit akkoord uiterlijk tijdens diens zitting van 6 en 7 december nader uit te werken.

Het Comité van artikel 36 heeft het Commissievoorstel besproken op 1-2, 8-9, en 22-23 oktober, alsmede op 5-6 november 2001. De Raad heeft op 16 oktober 2001 twee aspecten besproken: sancties en rechtsmacht (zie bijlage - artikelen 4 en 9).

Op 5 en 6 november heeft het Comité van artikel 36 het gehele besluit doorgenomen om het aan het Comité van permanente vertegenwoordigers/de Raad te kunnen doorzenden.

Deze nota behelst het resultaat van deze besprekingen alsmede de bevindingen van het Comité van permanente vertegenwoordigers van 12 en 14 november 2001, alsook de punten waarover de Raad van 16 november 2001 overeenstemming heeft bereikt.

Het Coreper en de JBZ-raden hebben het ontwerp-besluit sedert de zitting van de Raad herhaalde malen besproken, laatstelijk op 3 december 2001. De tekst zoals die er na die besprekingen uitziet, staat in de bijlage.

De JBZ-raden zullen het advies van het Europees Parlement op 4 december 2001 behandelen. De vraagstukken die daarna nog moeten worden opgelost zijn, onder voorbehoud van de behandeling van het advies van het Europees Parlement, de volgende:

a) Sancties (artikel 4 en artikel 11, lid 3)

Artikel 5 van het Commissievoorstel omvat een stelsel van straffen en sancties voor de verschillende aangehaalde delicten, die gaan van 2 tot 20 jaar vrijheidsbeneming.

Na de gedachtewisselingen in het Comité van artikel 36 en het Comité van permanente vertegenwoordigers achtten verscheidene delegaties dit stelsel te ingewikkeld. Een ander voorstel van de Commissie, waarin de horizontale besprekingen over sancties in aanmerking werden genomen, leidde niet tot een akkoord. Voorts waren vele delegaties de mening toegedaan dat op dit gebied een sterk politiek signaal moet worden gegeven. Naar aanleiding van deze opmerkingen heeft het voorzitterschap in beginsel een eenvoudiger systeem voorgesteld met een maximale vrijheidsstraf van ten minste 15 jaar voor het leiding geven aan een groep terroristen en 8 jaar voor andere delicten in verband met een groep terroristen, als bedoeld in artikel 2 (zie artikel 4, lid 3, en artikel 2). Voor de andere terroristische delicten worden in de tekst van het voorzitterschap straffen voorgesteld die een verzwaring inhouden ten opzichte van de straffen voor delicten van gemeen recht in de nationale wetgeving van de lidstaat (artikel 4, lid 2, en artikel 1).

De Commissie heeft te kennen gegeven dat zij het niet eens is met deze aanpak en dat zij hierover een unilaterale verklaring zal afleggen. Oostenrijk handhaaft een voorbehoud bij de aanpak, dat verband houdt met haar algemene aarzeling ten aanzien van de "minimum/maximum-sancties". Finland handhaaft een studievoorbehoud.

Het Comité van permanente vertegenwoordigers/de Raad wordt verzocht een oplossing voor dit vraagstuk te vinden.

b) Parlementaire voorbehouden

De delegaties van Zweden, Denemarken en Nederland hebben een voorbehoud voor bestudering door hun nationale parlement gemaakt.

Voorstel voor een

KADERBESLUIT VAN DE RAAD

van

inzake terrorismebestrijding ¹

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Unie, inzonderheid op artikel 29, artikel 31, onder e), en artikel 34, lid 2, onder b),

gezien het voorstel van de Commissie,²

gezien het advies van het Europees Parlement,³

overwegende hetgeen volgt:

- (1) Terrorisme is een van de ernstigste schendingen van de beginselen van menselijke waardigheid, vrijheid, democratie, respect voor de mensenrechten, fundamentele vrijheden en de rechtsstaat, beginselen waarop de Europese Unie is gebaseerd en die de lidstaten gemeenschappelijk hebben. In de Verklaring van La Gomera die de Raad tijdens zijn informele zitting van 14 oktober 1995 heeft aangenomen, veroordeelt hij het terrorisme als een gevaar voor de democratie, de vrije uitoefening van de mensenrechten en de economische en sociale ontwikkeling.

¹ Voorbehoud van S, DK en NL voor bestudering door het nationale parlement.

² PB C [...] van [...], ,blz. [...].

³ PB C [...] van [...], ,blz. [...].

- (2) Alle lidstaten of een aantal van hen zijn partij bij een aantal verdragen met betrekking tot terrorisme. In het Europees Verdrag tot de bestrijding van terrorisme ¹ van 27 januari 1977 wordt bepaald dat strafbare feiten van terroristische aard niet kunnen worden beschouwd als een politiek delict of als met een politiek delict samenhangend feit of als een feit ingegeven door politieke motieven. De Verenigde Naties hebben het Verdrag inzake de bestrijding van terroristische bomaanslagen van 15 december 1997 en het Verdrag inzake de bestrijding van de financiering van terrorisme van 9 december 1999 aangenomen. Thans vinden bij de Verenigde Naties onderhandelingen plaats over een ontwerp voor een mondiaal verdrag tegen het terrorisme.
- (3) Op het niveau van de Europese Unie heeft de Raad op 3 december 1998 het Actieplan van de Raad en de Commissie over hoe de bepalingen van het Verdrag van Amsterdam inzake de totstandbrenging van een ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid het best kunnen worden uitgevoerd ², aangenomen. Ook in de conclusies van de Europese Raad van Tampere van 15 en 16 oktober 1999 ³ en van de Europese Raad van Santa María da Feira van 19 en 20 juni 2000 ⁴ is het terrorisme genoemd. Het is tevens genoemd in de Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement over de halfjaarlijkse bijwerking van het scorebord van de vorderingen op het gebied van de totstandbrenging van een ruimte van "vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid" in de Europese Unie (tweede halfjaar 2000) ⁵. Op 30 juli 1996 werden tijdens een bijeenkomst in Parijs door de voornaamste industrielanden (G7) en Rusland vijftientig maatregelen voor het bestrijden van terrorisme voorgesteld.

¹ ETS nr. 90.

² PB C 19 van 23.1.1999, blz 1.

³ <http://ue.eu.int/en/Info/eurocouncil/index.htm>

⁴ <http://ue.eu.int/en/Info/eurocouncil/index.htm>

⁵ COM (2000) 782 def.

- (4) De Europese Unie heeft talrijke specifieke maatregelen aangenomen tegen het terrorisme en de georganiseerde criminaliteit, zoals het Besluit van de Raad van 3 december 1998 waarbij Europol wordt belast met de behandeling van strafbare feiten die zijn gepleegd of wellicht worden gepleegd in het kader van terroristische activiteiten die gericht zijn tegen het leven, de lichamelijke integriteit en de persoonlijke vrijheid, alsmede tegen goederen ¹, Gemeenschappelijk Optreden 96/610/JBZ van 15 oktober 1996 aangenomen door de Raad op basis van artikel K.3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie inzake het aanleggen en bijhouden van een repertorium voor specifieke bekwaamheden, vaardigheden en expertise op het gebied van terrorismebestrijding, teneinde de samenwerking bij de terrorismebestrijding tussen de lidstaten van de Europese Unie te vergemakkelijken ², Gemeenschappelijk Optreden 98/428/JBZ van 29 juni 1998 door de Raad aangenomen op grond van artikel K.3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie, tot oprichting van een Europees justitieel netwerk ³, dat over specifieke bevoegdheden beschikt op het gebied van strafbare feiten van terroristische aard, in het bijzonder artikel 2, Gemeenschappelijk Optreden 98/733/JBZ van 21 december 1998, door de Raad aangenomen op grond van artikel K.3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie inzake de strafbaarstelling van deelneming aan een criminele organisatie in de lidstaten van de Europese Unie ⁴ en de Aanbeveling van de Raad van 9 december 1999 betreffende samenwerking bij de bestrijding van de financiering van terroristische groeperingen ⁵.
- (5) De definitie van strafbare feiten van terroristische aard, zou door de lidstaten onderling moeten worden aangepast, met inbegrip van de definitie van strafbare feiten in verband met terroristische groeperingen. Anderzijds zou ten aanzien van natuurlijke personen en rechtspersonen die dergelijke strafbare feiten hebben gepleegd of ervoor verantwoordelijk zijn, moeten worden voorzien in straffen en sancties die in overeenstemming zijn met de ernst van dergelijke strafbare feiten.
- (6) Indien een strafbaar feit is gepleegd met bijzondere wreedheid tegen verscheidene personen, tegen personen, die in het bijzonder gevaar lopen het slachtoffer te worden van strafbare feiten van terroristische aard, zou dat als een verzwarende omstandigheid dienen te worden beschouwd.

¹ PB C 26 van 30.1.1999, blz. 22.

² PB L 273 van 25.10.1996.

³ PB L 191 van 7.7.1998, blz. 4.

⁴ PB L 351 van 29.12.1998, blz. 1.

⁵ PB C 373 van 23.12.1999, blz. 1.

- (7) Er moeten regels ten aanzien van de rechtsmacht worden ingesteld om zeker te stellen dat strafbare feiten van terroristische aard doeltreffend kunnen worden vervolgd.
- (8) Slachtoffers van strafbare feiten van terroristische aard zijn kwetsbaar, hetgeen specifieke maatregelen jegens hen noodzakelijk maakt.
- (9) Aangezien de doelstellingen van de voorgestelde actie door de lidstaten unilateraal niet voldoende kunnen worden verwezenlijkt en zij derhalve, vanwege de noodzakelijke wederkerigheid, beter op het niveau van de Unie kunnen worden verwezenlijkt, kan de Unie overeenkomstig het subsidiariteitsbeginsel maatregelen nemen. Krachtens het evenredigheidsbeginsel gaat dit kaderbesluit niet verder dan minimaal nodig is om deze doelstellingen te bereiken.
- (10) Dit kaderbesluit is in overeenstemming met de fundamentele rechten en neemt de beginselen in acht die zijn neergelegd in artikel 6, lid 2, van het Verdrag betreffende de Europese Unie en weerspiegeld zijn in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, inzonderheid in hoofdstuk VI daarvan. Niets in dit kaderbesluit kan zo worden uitgelegd dat het een beperking of belemmering ten doel zou hebben van rechten of fundamentele vrijheden, zoals het stakingsrecht, de vrijheid van vergadering, vereniging of meningsuiting, met inbegrip van het recht om, voor de verdediging van zijn belangen, tezamen met anderen vakbonden op te richten dan wel zich daarbij aan te sluiten, en het daarmee samenhangende recht van betoging.
- (11) Dit kaderbesluit geldt niet voor de activiteiten van de strijdkrachten tijdens gewapende conflicten in de zin van het humanitaire internationale recht dat daarop van toepassing is, noch voor de activiteiten van de strijdkrachten van een lidstaat in het kader van de uitoefening van hun officiële taken voorzover daarop andere bepalingen van het internationale recht van toepassing zijn,

HEEFT HET VOLGENDE KADERBESLUIT VASTGESTELD:

Artikel 1

Strafbare feiten van terroristische aard

Iedere lidstaat neemt de nodige maatregelen om ervoor te zorgen dat in onderstaande lijst opgenomen opzettelijke handelingen die door hun aard of vanwege hun context een land of een organisatie ernstig kunnen schaden en zoals die overeenkomstig het nationale recht als strafbare feiten zijn gedefinieerd, worden beschouwd als strafbare feiten van terroristische aard, wanneer de dader deze feiten pleegt met als doel:

- i) een bevolking ernstig te intimideren, of
- ii) overheden dan wel een internationale organisatie op onrechtmatige wijze te verplichten een bepaalde handeling te verrichten of zich daarvan te onthouden, dan wel
- iii) de politieke, constitutionele, economische of sociale basisstructuren van een land of van een internationale organisatie ernstig te destabiliseren of te vernietigen:
 - a) aanslag op het leven van een persoon, met mogelijk een dodelijke afloop;
 - b) ernstige schending van de fysieke integriteit van één persoon;
 - c) ontvoering of gijzeling;
 - d) (...)
 - e) het veroorzaken van vergaande verwoesting¹ van overheids- en openbare voorzieningen, vervoerssystemen of infrastructurele voorzieningen, met inbegrip van informaticasystemen, een vast platform op het continentaal plat, openbare plaatsen of privé-terreinen, met als mogelijk resultaat dat mensenlevens in gevaar worden gebracht of aanzienlijke economische schade wordt aangericht;
 - f) het kapen van vlieg- en vaartuigen, van andere middelen van personen- of goederenvervoer;

¹ In het Engels dient het Franse "massive" ("vergaande") te worden vertaald met "extensive", zoals in het Internationaal Verdrag ter bestrijding van de financiering van terrorisme.

- g) vervaardiging, bezit, verwerving, vervoer, levering of gebruik van vuurwapens, spring stoffen, kernwapens, biologische en chemische wapens, alsook onderzoek en ontwikkeling met betrekking tot biologische en chemische wapens;
- h) het laten ontsnappen van gevaarlijke stoffen of het veroorzaken van branden, overstromingen of ontploffingen, met als gevolg dat mensenlevens in gevaar worden gebracht;
- i) het verstoren of onderbreken van de toevoer van water, stroom of andere essentiële natuurlijke hulpbronnen, met als gevolg dat mensenlevens in gevaar worden gebracht;
- j) het dreigen met een van de hierboven genoemde gedragingen.

Artikel 1 bis

Strafbare feiten in verband met terroristische activiteiten

Iedere lidstaat neemt de nodige maatregelen om de volgende gedragingen eveneens als strafbare feiten in verband met terroristische activiteiten aan te merken:

- a) gekwalificeerde diefstal met het oog op een van de in artikel 1 genoemde gedragingen;
- b) opstelling van valse administratieve documenten met het oog op een van de in artikel 1, onder a) tot en met i), of in artikel 2, lid 2, onder b) en c), genoemde gedragingen;
- c) afpersing om een van de in artikel 1 genoemde gedragingen te bewerkstelligen.

Artikel 2

Strafbare feiten die verband houden met een terroristische groep

1. Voor de toepassing van dit kaderbesluit wordt onder terroristische groepering verstaan een sinds enige tijd bestaande, gestructureerde vereniging van meer dan twee personen die in overleg optreden om strafbare feiten van terroristische aard te plegen. Met "gestructureerde vereniging" wordt bedoeld op een vereniging die niet toevallig tot stand is gekomen met het oog op een onverwijld te plegen strafbaar feit en waarbij niet noodzakelijkerwijs sprake is van formeel afgebakende taken van de leden, noch van continuïteit in de samenstelling of een ontwikkelde structuur.
2. Iedere lidstaat neemt de nodige maatregelen om de hierna volgende opzettelijke daden strafbaar te stellen:
 - a) het leiding geven aan een terroristische groep;
 - b) het deelnemen aan de activiteiten van een terroristische groep, ook door aan deze groep informatie of materiële middelen te leveren of door enigerlei vorm van financiering van de activiteiten van de groep, in de wetenschap dat met deze deelname aan de criminele activiteiten van de groep wordt meegewerkt.

Artikel 3

Aanzetting, medeplichtigheid, poging

1. Iedere lidstaat neemt de nodige maatregelen om ervoor te zorgen dat het aanzetten tot het plegen van een van de in de artikelen 1, 1 bis of 2 genoemde strafbare feiten, of medeplichtigheid eraan, strafbaar wordt gesteld.
2. Iedere lidstaat neemt de nodige maatregelen om ervoor te zorgen dat poging tot het plegen van een van de in de artikel 1 en 1 bis genoemde strafbare feiten, met uitzondering van het in artikel 1, onder g), bedoelde bezit en het in artikel 1, onder j) bedoelde strafbare feit, strafbaar wordt gesteld.

Artikel 4

Sancties

1. Iedere lidstaat neemt de nodige maatregelen om op strafbare feiten als bedoeld in de artikelen 1 tot en met 3, doeltreffende, evenredige en afschrikkende straffen te stellen, die kunnen leiden tot uitlevering.

2. Iedere lidstaat neemt de nodige maatregelen om op strafbare feiten van terroristische aard en op de feiten als bedoeld in artikel 3, voorzover deze in verband staan met strafbare feiten van terroristische aard, vrijheidsstraffen te stellen die strenger zijn dan de straffen die het nationale recht kent voor dergelijke feiten wanneer de speciale opzet waarvan krachtens artikel 1 sprake moet zijn, niet aanwezig is, behalve in de gevallen waarin de beoogde straffen krachtens het nationale recht reeds de maximaal mogelijke straffen zijn.¹

3. Iedere lidstaat neemt de nodige maatregelen om op de in artikel 2 genoemde strafbare feiten vrijheidsstraffen te stellen, waarbij de maximumstraf niet korter mag zijn dan vijftien jaar voor de in artikel 2, lid 2, onder a), genoemde strafbare feiten, en niet korter dan acht jaar voor de in artikel 2, lid 2, onder b), genoemde strafbare feiten. Voorzover het in artikel 2, lid 2, onder a), genoemde strafbare feit alleen betrekking heeft op de in artikel 1, onder j), genoemde handeling, mag de maximumstraf niet korter dan acht jaar zijn.²

Artikel 5

(...)

Artikel 6

Uitzonderlijke omstandigheden

Niettegenstaande artikel 4 kan iedere lidstaat de nodige maatregelen nemen om de straffen als bedoeld in artikel 4 te kunnen verminderen indien de dader

- a) afziet van zijn of haar terroristische activiteiten en
- b) de administratieve en rechterlijke instanties informatie verstrekt die zij niet op andere wijze hadden kunnen verkrijgen, en hen helpt om:

¹ De Commissie betoogde dat de voor artikel 4, lid 2, voorgestelde oplossing niet leidt tot een daadwerkelijke harmonisatie van de sancties voor strafbare feiten van terroristische aard. De Commissie zal bij de aanneming van het besluit een unilaterale verklaring afleggen.

² Studievoorbehoud van FIN. Voorbehoud van A, die tegen het beginsel van "minimum/maximum"-sancties is.

- i) de effecten van het strafbare feit te voorkomen of te verzachten;
- ii) de andere daders te identificeren of voor het gerecht te brengen;
- iii) bewijzen te vergaren of
- iv) verdere strafbare feiten als bedoeld in de artikelen 1 tot en met 3 te voorkomen.

Artikel 7

Aansprakelijkheid van rechtspersonen

1. Iedere lidstaat neemt de nodige maatregelen om ervoor te zorgen dat rechtspersonen aansprakelijk kunnen worden gesteld voor een van de in de artikelen 1 tot en met 3 bedoelde strafbare feiten, wanneer deze feiten te hunnen voordele zijn gepleegd door personen die hetzij individueel, hetzij als lid van een orgaan van de rechtspersoon optreden en die in de rechtspersoon een leidende functie bekleden op grond van:

- a) de bevoegdheid om de rechtspersoon te vertegenwoordigen;
- b) de bevoegdheid om namens de rechtspersoon beslissingen te nemen;
- c) de bevoegdheid om binnen het kader van de rechtspersoon toezicht uit te oefenen.

2. Afgezien van de reeds in lid 1 genoemde gevallen, neemt iedere lidstaat de nodige maatregelen om ervoor te zorgen dat rechtspersonen aansprakelijk kunnen worden gesteld wanneer ten gevolge van gebrekkig toezicht of gebrekkige controle door een in lid 1 bedoelde persoon, strafbare feiten als bedoeld in de artikelen 1 tot en met 3 konden worden begaan ten voordele van die rechtspersoon door een onder diens gezag staande persoon.

3. De aansprakelijkheid van rechtspersonen krachtens de leden 1 en 2 sluit strafvervolgung van natuurlijke personen die een in de artikelen 1 tot en met 3 bedoeld strafbaar feit plegen, ertoe aanzetten of eraan medeplichtig zijn, niet uit.

Artikel 8

Sancties ten aanzien van rechtspersonen

1. Iedere lidstaat neemt de nodige maatregelen om iedere rechtspersoon die uit hoofde van artikel 7 aansprakelijk is gesteld, sancties te kunnen opleggen die doeltreffend, evenredig en afschrikkend zijn, waaronder strafrechtelijke of niet-strafrechtelijke geldboetes en eventueel andere sancties, zoals:

- a) maatregelen ter uitsluiting van aanspraak op uitkeringen of steun van de overheid;
- b) maatregelen ter tijdelijke of blijvende uitsluiting van commerciële activiteiten;
- c) plaatsing onder gerechtelijk toezicht;
- d) gerechtelijke maatregel tot ontbinding;
- e) tijdelijke of blijvende sluiting van vestigingen die zijn gebruikt voor het plegen van het strafbare feit.

Artikel 9

Rechtsmacht en vervolging

1. Iedere lidstaat neemt de nodige maatregelen om zijn rechtsmacht te vestigen ten aanzien van de in de artikelen 1 tot en met 3 bedoelde strafbare feiten, en wel in de onderstaande gevallen:

- a) het strafbare feit is geheel of gedeeltelijk op zijn grondgebied gepleegd; elke lidstaat kan zijn rechtsmacht uitoefenen wanneer het strafbare feit op het grondgebied van een lidstaat van de Europese Unie is gepleegd;
- b) het strafbare feit is gepleegd aan boord van een schip dat onder de vlag vaart van of een luchtvaartuig dat geregistreerd staat in die lidstaat van de Europese Unie;
- c) de pleger van het strafbare feit is een van zijn onderdanen of ingezetenen;
- d) het strafbare feit is gepleegd ten voordele van een op zijn grondgebied gevestigde rechtspersoon;
- e) het strafbare feit is gepleegd tegen zijn instellingen of bevolking, of tegen een instelling van de Europese Unie of van een orgaan dat is opgericht overeenkomstig de Verdragen tot instelling van de Europese Gemeenschap en het Verdrag betreffende de Europese Unie en in de betrokken lidstaat is gevestigd.

2. Wanneer meer dan één lidstaat rechtsmacht heeft met betrekking tot een strafbaar feit en elk van hen op grond van dezelfde feiten een vervolging kan instellen, bepalen de betrokken lidstaten in onderling overleg wie van hen de daders zal vervolgen, met het doel de vervolging zo mogelijk in één lidstaat te centraliseren. Daartoe kunnen de lidstaten een beroep doen op elk orgaan of mechanisme dat binnen de Europese Unie is ingesteld om de samenwerking tussen hun justitiële instanties en de coördinatie van hun optreden te vergemakkelijken. Achtereenvolgens wordt rekening gehouden met de volgende betrokkenheidscriteria:

- de strafbare feiten zijn gepleegd op het grondgebied van de lidstaat;
- de dader is een onderdaan of ingezetene van de lidstaat;
- de slachtoffers zijn afkomstig uit de lidstaat;
- de dader is gevonden in de lidstaat.

3. Iedere lidstaat neemt de maatregelen die noodzakelijk zijn om zijn rechtsmacht tevens te vestigen met betrekking tot de strafbare feiten als bedoeld in de artikelen 1 tot en met 3 in de gevallen waarin hij weigert een persoon die van een dergelijk strafbaar feit wordt verdacht of ervoor is veroordeeld, over te dragen of uit te leveren aan een andere lidstaat of een derde staat.

4. Iedere lidstaat draagt er zorg voor dat zijn rechtsmacht de gevallen bestrijkt waarin een in de artikelen 2 en 3 bedoeld strafbaar feit geheel of gedeeltelijk op zijn grondgebied is gepleegd, ongeacht de plaats waar de terroristische groepering haar basis heeft of haar criminele activiteiten uitoefent.

5. Dit artikel sluit de uitoefening van een door een lidstaat krachtens de nationale wetgeving vastgestelde rechtsmacht niet uit.

Artikel 10

Bescherming van en bijstand aan slachtoffers

1. De lidstaten verzekeren dat voor onderzoeken naar of vervolging van strafbare feiten die onder dit kaderbesluit vallen, geen aangifte of klacht van het slachtoffer van het strafbare feit nodig is, tenminste indien de feiten zijn begaan op het grondgebied van de lidstaat.
2. Naast de maatregelen die zijn voorgeschreven door het kaderbesluit inzake de status van het slachtoffer in de strafprocedure, neemt iedere lidstaat indien nodig alle mogelijke maatregelen om te zorgen voor passende bijstand voor de familie van het slachtoffer.

Artikel 11

Uitvoering en verslagen

1. De lidstaten treffen de noodzakelijke maatregelen om uiterlijk op 31 december 2002 aan dit kaderbesluit te voldoen.
2. De lidstaten delen binnen dezelfde termijn het secretariaat-generaal van de Raad en de Commissie de tekst mede van de bepalingen waarmee de verplichtingen die dit kaderbesluit hun oplegt worden omgezet in hun nationale recht. Op basis van een naar aanleiding van deze mededelingen opgesteld verslag en van een schriftelijk verslag van de Commissie, controleert de Raad vóór 31 december 2003 of de lidstaten de maatregelen hebben genomen die noodzakelijk zijn om aan dit kaderbesluit te voldoen.
3. In het verslag van de Commissie, wordt met name de omzetting aangegeven van de in artikel 4, lid 2, omschreven verplichting naar het strafrecht van de lidstaten.(...)

Artikel 12
Inwerkingtreding

Dit kaderbesluit treedt in werking op de dag na de bekendmaking ervan in het Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen.

Gedaan te Brussel, [...]

Ontwerp-verklaringen van de Raad

1. "De Raad verklaart dat het in artikel 1, onder j), genoemde strafbare feit "dreigen" moet worden opgevat zoals het in het nationaal recht van de betrokken lidstaat is gedefinieerd. Indien voor dat strafbare feit een aanvullende kwalificatie vereist is, zoals "geloofwaardig" dreigen, is het op grond van het kaderbesluit toegestaan het besluit dienovereenkomstig toe te passen. Waar het kaderbesluit betrekking heeft op het leiding geven aan een terroristische groep die nooit enige handeling verricht, doch alleen met die handelingen dreigt, zou het op grond van het kaderbesluit toegestaan zijn het besluit toe te passen door op dat specifieke strafbare feit een maximumstraf van niet korter dan acht jaar te stellen."

2. "De Raad verklaart dat het kaderbesluit inzake terrorismebestrijding betrekking heeft op handelingen die door alle lidstaten van de Europese Unie worden beschouwd als ernstige inbreuken op hun strafwetgeving, gepleegd door personen wier doelstellingen een bedreiging vormen voor hun democratische samenlevingen waarin de rechtsstaat en de beschaving waarop zij gegrondvest zijn, worden geëerbiedigd. Het moet in deze zin worden begrepen, en mag geenszins zo worden uitgelegd dat gedragingen van personen die zich voor de bescherming of het herstel van deze democratische waarden hebben ingezet, zoals dat met name in sommige lidstaten tijdens de tweede wereldoorlog het geval is geweest, nu als "terroristische acties" zouden kunnen worden beschouwd. Evenmin mag het zo worden uitgelegd dat personen die hun grondrecht op vrije meningsuiting uitoefenen op terroristische gronden worden aangeklaagd, zelfs als zij bij de uitoefening van dat recht overtredingen begaan."

Ontwerp-verklaring van de Raad betreffende artikel 1, onder g)

De Raad komt overeen dat het kaderbesluit de lidstaten niet verplicht de in artikel 1, onder g), genoemde handelingen strafbaar te stellen, tenzij zij met een terroristisch oogmerk worden begaan.